

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

คนมีศีล ปากต้องสำรวม

โยมอินโตนีเซีย มีปัญหา ๓ ข้อ ข้อแรกอาทิตย์ที่แล้วเห็นหลวงปู่มั่น หลวงปู่ชอบ และท่านพ่อลี วัดอโศการาม ที่ทางจงกรม ต่อมาเห็นเป็นหลวงปู่มั่นองค์เดียวตลอด ข้อสอง ภาวนาแล้วเหลือแต่จิตอย่างเดียว ร่างกายและเวทนาต่างๆ หายหมด แต่จิตไม่หาย จึงดูจิตอย่างเดียว จิตพยายามคิดออกไปแต่บังคับไว้ไม่ให้ออก ข้อสาม ภาวนาไปเห็นหัวแยกจากกัน แล้วมีคล้ายน้ำผ่านหัวเข้ามาแล้วเข้าไปที่ใจ

หลวงตา อะไรก็ตามรวมเข้ามา ให้พิจารณาในร่างกายนี้ ส่วนภาพเหล่านั้นมันเคยมาแล้ว เป็นเรื่องธรรมเครื่องเตือนเสมอ ธรรมเป็นเครื่องเตือน เริ่มต้นพิจารณาอย่างไร ภาวนาอย่างไรเริ่มต้น

โยม ใช้พิจารณาจิตอย่างเดียว

หลวงตา ดูแต่จิตอย่างเดียวไม่ได้ ต้องดูกายด้วย ถ้าปล่อยคำบริกรรมแล้วมันก็จะออกดูเรื่องเหล่านี้ ออกดูกาย กายเป็นสำคัญมากที่สุด ส่วนที่รู้นั้นรู้นี้ อย่างภาพหลวงปู่มั่นหรือภาพอะไร เป็นธรรมท่านมาเตือนเราให้เป็นที่อบอุ่นภายในจิตใจ เป็นกิริยาของธรรมทั้งนั้นแสดงในแง่ต่างๆ เพื่อสอนเราๆ เตือนเรา เพื่อความอบอุ่นแก่เราหลายด้านนะ พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกได้ที่ว่า มากกราบเรียนถามพ่อแม่ครูจารย์ เพราะมันเป็นเอาเสียจนเร่งความเพียรเท่าไรเลยไม่มีกลางวันกลางคืน หลับตาสีมตาเห็นแต่พ่อแม่ครูจารย์มันอยู่ตลอดเวลา เวลาออกไปนะ เวลาอยู่กับท่านไม่ค่อยปรากฏแหละ องค์ท่านอยู่แล้ว นั้น พอออกจากท่านไปนี่เป็นอย่างนั้น ไม่ว่าหลับตาสีมตา เลยมีแต่พ่อแม่ครูจารย์มันเป็นภาพบางที่เหมือนว่าจะเป็นบ้า เราก็รู้ที่อยู่ว่าเราไม่เป็นบ้า คือมันพิลึก เด่นตลอด จึงมาถามท่านว่าทำไมเป็นอย่างนั้น

เอ้า พิจารณาไป ท่านว่าอย่างนั้น นี่ก็เห็นกันอยู่นี่นะไปยุ่งอะไร อันนั้นเป็นเครื่องอบอุ่น เครื่องเตือนเราให้เรามีกำลังใจเพิ่มขึ้นเสมอ ท่านว่าอย่างนั้น เวลาท่านแยกออกไปเพื่อจะมาภายในนี้ เรื่องนี้ก็เพื่อจะมาภายใน มาแก่ภายใน ให้พิจารณาร่างกายนะ พิจารณาไปมันจะรู้แหละเรื่องสภาพของร่างกาย ที่แรกเราก็ใช้คำบริกรรม จากนั้นแล้วมันเข้าไปเป็นความสงบ พอสงบก็พิจารณาร่างกายกับจิตอยู่นี้ อันนี้เป็นข้อสำคัญมากที่สุด นี่เรื่องชะ

ล้างกิเลสชะล้างอย่างนี้ อันนั้นเป็นอุปกรณ์เครื่องหนุนเข้ามาเป็นกำลังใจเพื่อชะล้างอันนี้ มันเป็นตอน ๆ ไป ไม่มีใครบอกก็รู้ พิจารณาร่างกาย

ตั้งแต่เริ่มต้นที่ว่าบริกรรม จากนั้นจิตก็เข้าสู่ความสงบ แล้วก็ออกมาพิจารณา ร่างกาย พิจารณาเสียดจนแหลกจนเหลวจนไม่มีอะไรพิจารณามันก็ปล่อยของมัน แน่ะ มัน ปล่อยของมันเอง ปล่อยเรื่อย ๆ พออันนี้พอแล้วปล่อยไปเรื่อย ๆ เหมือนก้าวบันได จนกระทั่งเป็นอากาศว่างเปล่า แล้วก็กำหนดจิตขึ้นเป็นภาพหรือเป็นนิมิตอะไรก็ได้แล้วแต่ ฝึกซ้อมตัวเอง แล้วมันก็ค่อยเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ว่าง ๆ ไปหมด เป็นฐานของจิตตั้งที่ว่า มันหมดที่จะพิจารณาร่างกายมันก็ออกอย่างนั้นแหละ มันก็ว่างของมันไป จากว่างนั้นแล้วก็ เป็นนามธรรม พิจารณาอารมณ์ของจิต เมื่อทางกายหมดอารมณ์ก็ยังเหลือแต่อารมณ์ของ จิต เกิดดับ ดิษฐ์ ไปเรื่อยของมันนั้นแหละ ไม่มีใครบอกมันก็ฝึกซ้อมของมันด้วยอุบาย วิธีการของแต่ละคน ๆ ไม่เหมือนกัน แต่เรื่องอย่างนี้เหมือนกันหากไปคนละแ่ง ไปคนละ แขนง การพิจารณาเหล่านี้เหมือนกัน ลงในคำว่าว่าง

พูดไปอะไร เรานี้โง่พูดจริงๆ นะ เราแจ่มทุกแ่งทุกมุม ผู้พิจารณาบางรายที่มีความ ตั้งอกตั้งใจพิจารณาจริงๆ ก็เป็นสัญญาอารมณ์ มักจะติดอันนั้นมาเป็นของตัวเสีย นี่ทำให้ เสีย รายที่มีความปรารถนาลามกก็มาสวมรอยแล้วเอาไปเป็นความรู้ของตัวเอง ไปประกาศ คนอื่นว่ารู้อย่างนั้นเห็นอย่างนี้ไปเสีย ลำบากนะ เพราะฉะนั้นจึงลำบากนะในการสอน แต่ เราก็คอยจะให้เข้าใจจะทำยังไง แยกแยะให้ฟังทุกแ่งทุกมุม พ่อแม่ครูจารย์ท่าน ไม่อย่างนั้น พอไปถึงจุดสำคัญท่านหลีกไป ให้เข้าไปพิจารณาเองรู้เอง ๆ ไปอย่างนั้น

พูดถึงเรื่องร่างกาย ออกจากนี้มันก็ปล่อยของมันไปเรื่อย จนกระทั่งว่างไปหมด ปล่อยไปเรื่อย อย่างนี้ก็บอกไปแล้วนี้ มันก็ไปหมดแล้วนะ ผู้ที่มีเจตนาเป็นธรรมก็ไป หมาย ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ว่างก็ทำจิตของตัวเองให้ว่างไปเสีย ทั้ง ๆ ที่มันไม่ว่างมันก็ไม่ว่างอยู่อย่าง นั้น มันลำบากนะ ให้มันเป็นขึ้นเองไม่มีใครบอกมันก็รู้ อย่างที่วานี้ ต่อไปอีกพิจารณาอย่างไร เมื่อมันว่างเสียหมดโดยประการทั้งปวง มันว่างทั้งภายนอก ว่างทั้งภายใน จิตปล่อยวาง หมด ว่างไปหมดเลย ทีนี้จะพิจารณาอะไร นั่น ทุกอย่างหมดสภาพ ผ่านไปหมดแล้ว พิจารณาอะไร จะมาเป็นกรรมฐานอะไร นั่นฟังซิ จิตที่บริสุทธิ์หลุดพ้นแล้วไม่ได้เอาอารมณ์ สมมุติทั้งหลายมาพิจารณา เพียงธรรมชาติมันพอตัวแล้ว นั่น มันก็หยุดของมันเอง ก็อยู่ กับธรรมชาติมันถ้าว่าอยู่นะ อันนี้ให้มันเป็นเองมันก็รู้ด้วยกันนั้นแหละ

นี่เราก็ไม่ได้ไปเรียนจากใคร มันเป็นในเราเอง ออกยังไงมันก็ออก ที่มาสอนหมู่ เพื่อนมันเป็นขึ้นมาในนี้ จะเอาเรื่องของผู้อื่นผู้ใดมาสอนมันไม่ถนัดใจยิ่งกว่าถอดออกจาก

นี้เลย ถอดจากนี้ๆ สอนไปเลย เวลามันหมดเสียทุกสิ่ง ชื่อว่าสมมุติหมดในจิตแล้ว พิจารณาอะไร เพื่อเป็นกรรมฐานอะไร มันก็รู้อย่างนั้น นี่ละทางก้าวเดิน ท่านว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา มีแต่ทางก้าวเดินทั้งนั้นๆ พอถึงขั้น อนัตตา แล้วอะไรก็เรียบ เป็น อนัตตา หมด สมมุติมารวมกันที่ อนัตตา นี้แหละ มันก็หมดแล้ว ผีง จาก อนัตตา ก็ นิพพาน

เพราะฉะนั้นที่ว่านิพพานเป็น อนัตตา ฟังมันฟังไม่ได้ นั่นเห็นไหมเขียนไว้นั้น คำน ก็น้อย่างจิงๆ ไม่มีสะทกสะท้าน ถอดจากหัวใจมานี้ บางคนก็ว่านิพพานเป็นอัตตา นิพพาน เป็นอนัตตา ยุ่งไปหมดนะ ก็เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องสมมุติ ทางก้าวขึ้นเพื่อพระนิพพาน ต่างหากนี่นะ พอพ้นจากนี้แล้วมันก็พ้นสมมุติ พ้นสมมุติแล้วก็หมดเรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ธรรมชาตินั้นเป็นอะไร นั่น มันก็รู้อย่างนั้น แล้วยังจะไปลากอันนั้นเข้ามาเป็นอัตตา อนัตตา ถ้าอย่างนั้นนิพพานก็เป็นไตรลักษณ์ละซี เข้าใจไหมละ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี้ ก้าวเพื่อพระนิพพาน เมื่อถึงนิพพานแล้วยังมาว่านิพพานเป็นอนัตตาอีก นิพพานเป็นไตร ลักษณ์วิเศษวิโสอะไร ก็เท่านั้นเอง

อย่างนั้นละพูดมันขวางหูขวางตา มาถามที่เขื่อนหรือไง ออกตรงนั้นด้วย เขาออกตอน เย็นเลยนะ พอเราแก้มข้างขึ้นเลยเพราะมันสะเทือนใจ เรื่องอัตตา อนัตตา ใส่ผางขึ้นมาเลย แล้วเขาก็ออกวิฑูในวันนั้นเลย เขาไม่เคยได้ยินนี้ แล้วก็ออกทั่วประเทศเลย แล้วที่จะมีใคร มาค้าน เข้ามา ว่านั่นเลย ก็ถอดออกจากหัวใจมาพูดนี้ จะเอาเงามาให้มไม่ม งามเงา นั้น ละอย่างนั้น ขอให้มันรู้เถอะ ไม่มีอะไรจะเกินยิ่งกว่าธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่มีอะไรจะเกิน ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้าผู้รู้ธรรมเป็นอันดับแรก จากนั้นอันดับที่สองก็พระสาวกอรหันต์ ท่าน แน่นอนหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว นอกจากท่านจะพูดหนักเบาเล็กน้อยให้พวกเราฟัง หรือไม่พูดเท่านั้น ท่านรู้หมดแหละ

เมื่อมันหมดเสียจริงๆ แล้ว มันก็หมดสมมุติแล้วในหัวใจ จะไปพิจารณาอะไรให้ เป็นกรรมฐาน จะมากอดอะไรบันไดนี้ มันผ่านไปหมดมันก็รู้ เวลาก้าวเดินก็ก้าวเดินตลอด ปล่อยบันไดไม่ได้ บันไดคือทางเดิน กฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ต้องเป็นบันไดก้าวเดิน ตลอด พอสุดขีดบันไดแล้วไตรลักษณ์หมด คือผ่านอันนั้นแล้วก็หมดปัญหา เรื่องธรรม ทั้งหลายต้องมาขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ ลงใจในการปฏิบัติ เพียงเรียนเฉยๆ เรียนเท่าไรก็ คัมภีร์แตกไม่ได้เรื่องได้ราว ไม่ได้เหมือนปฏิบัติ เราไม่ได้ดูถูกอะไรก็เรียนมาเหมือนกัน เรียนก็เป็นทางเดิน แน่ะ เป็นแบบแปลนแผนผังก็บอกแล้ว แบบแปลนแผนผังเพื่อการ

ก่อสร้าง ถ้าสงสัยไปดูแปลนแล้วก็มาก่อสร้าง ๆ ไม่ใช่มากอดแปลนโดยไม่ก่อสร้าง ก็เป็นแปลนวันยังค่ำในมือ แน่ะ

ถ้ามาก่อสร้าง สงสัยยังงี้ก็ดูแปลน นี่มาปฏิบัติ สงสัยยังงี้ก็ดูตำรา ตำราก็คือแปลนดูเรื่อย ๆ เมื่อถึงขีดแล้วแปลนก็ไม่ดู ไปดูหาอะไร กอดตำราก็ไม่กอดถ้ามันถึงที่แล้ว เพราะตำราก็ชี้เข้ามาหาจุดที่ตายใจแล้วนั้น นี่ละการปฏิบัติ ธรรมพระพุทธเจ้าเวลานี้เราอยากจะทำพูดว่า มีแต่ท่านเป็นพื้นฐานของชาวพุทธเรา เรื่องศีลมีบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วผู้ตั้งใจรักษาศีลก็คือพระ มันก็กลายเป็นสูญไปหมดเดี๋ยวนี้ เราอยากพูดอย่างนั้นนะ นี่เราพูดภาษาธรรม ไม่เข้าใครออกใคร เพราะดูมันมีแต่เลอะ ๆ เทอะ ๆ คนมีศีลจะทำอย่างนั้นหรือ

คนมีศีล ปากก็ต้องสำรวมชี ปากพูดยังงี้ พูดดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น ทำลายผู้อื่น มันเป็นปากของคนมีศีลหรือนั่น ปากมหาภัย คนไม่มีศีลเขาพูดได้ เขาเป็นมหาภัยไม่มหาภัยเขาไม่สนใจ เพราะเขาไม่มีศีล ไอ้เรามีศีล ปากไปพูดแบบนั้นมันเร็วกว่าพวกนั้นอีก คนมีศีลจะไปพูดหรือ อะไรที่จะเป็นการกระทบกระเทือนก็เป็นการผิดศีล แล้วไปพูดหาอะไรกระทบกระเทือนคนนั้น ยุแหย่คนนั้น เหยียบย่ำคนนั้น ยกตนข่มท่านไปเรื่อย ๆ มันไม่ใช่คนถือศีล แล้วมันมีศีลไหมล่ะ

เช่นอย่างเหยียบหัวพระพุทธเจ้ามาโดยลำดับลำดับดา คนมีศีลไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้าได้หรือ มันเลยเทวทัตไปแล้วนั้น ฟังซิ ว่าพวกอยู่ในป่าในเขาเป็นคนวิกลจริต ฟังซิมันฟังได้ไหม มันเร็วยิ่งกว่าอะไรอีก ศาสดาองค์เอกมันไม่มองดูเลย นั่นสกุลใหญ่สถาบันแห่งพุทธศาสนาคือป่า ท่านไล่เข้าป่าทั้งนั้น ท่านไม่ได้ไล่เข้ามาข่มข่าม ๆ อยู่ในส้วมในถ่าน แล้วไปดูถูกพระพุทธเจ้าว่าถ่านของข้าดีกว่าทองคำของเธออย่างนั้น เอาถ่านไปแข่งทองคำ ไปโปะหัวทองคำ ฟังซิมันฟังได้ไหม

นี่ละใจไม่มีศีล ใจไม่มีธรรม ปากไม่มีศีล ปากไม่มีธรรม มันทำไปได้ทุกแห่งนั้นละ เพราะฉะนั้นจึงว่าเรื่องศีลนี้มีน้อยมากในพุทธศาสนาของเรา นอกจากท่านผู้ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ ยกตัวอย่างเช่นในวงกรรมฐานที่ท่านมุ่งอรรถมุ่งธรรม เฉพาะอย่างยิ่งสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่ตายใจได้มากที่สุดแหละ อย่างนี้มีศีลไม่ต้องถาม ต่างคนต่างระมัดระวัง หิริโอตตปปะประจำใจ ศีลท่านไม่ให้ต่างพร้อยเลย แนะนำก็จะแนะนำตั้งแต่เรื่องสมาธิขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างพ่อแม่ครูจารย์สอนพระนี่ ท่านไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับศีล เพราะท่านทราบเรื่องพระมาแล้วมาเพื่ออะไร มุ่งหน้ามาเพื่ออรรถเพื่อธรรมอย่างเต็มใจ หิริโอตตปปะที่ละอายต่อบาปต่อกรรมที่จะมาทำลายศีลให้ต่างพร้อยไปนี้ท่านไม่มี ท่านมีแต่ความละอายคือจะมาทำลายไม่มี อย่างนั้นท่านจึงสอนตั้งแต่สมาธิขึ้นไป นั้นยอมรับว่ามีศีลอย่างนั้น แบบ

โกโรโกโสพ่นน้ำลายอวดนั้นอวดนี้ มีศีลอะไรพ่นน้ำลาย พ่นตรงไหนมีแต่บุตรแต่คู่อัดเต็มปาก พ่นออกไปก็เต็มหัวคนเลอะเทอะไปหมด เหมือนคลั่งไปหมดทั่วประเทศเขตแดน นั้นไม่มีศีลเป็นอย่างนั้น แล้วยิ่งภาวนาด้วยแล้วแทบว่าไม่มี นี่ภาวนา

นี่พุทธศาสนา ทาน ศีล ภาวนา หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ เดียวนี้ไม่มี มีแต่ทานเป็นพื้นฐานของชาวพุทธเรา ที่เห็นได้ชัดก็คือทาน มีอยู่ทั่วไปเป็นนิสัยของชาวพุทธเรา ศีลมีน้อย แต่เรื่องภาวนาแทบไม่มี ถ้ามีภาวนาแล้วมันจะกระจายไปหมด ทุกสิ่งทุกอย่าง ละเอียดลออ ความผิดพลาดไม่ค่อยมีคนมีภาวนาในใจ แม้เป็นฆราวาสก็เถอะ ถ้าลงมีภาวนาจิตใจมีหลักมีเกณฑ์อยู่บ้างแล้ว มันจะรู้เรื่องผิดเรื่องถูก นำทำไม่นำทำ มันจะเป็นการเตือนอยู่ในตัวในจิต จิตเป็นเจ้าของ กิจการต่าง ๆ ไปจากจิต อะไรควรไม่ควรมันจะรู้

เรื่องภาวนาจึงเป็นเรื่องที่ละเอียด แม้กิริยาภายนอกแสดงออกมานี้ก็ไม่ค่อยผิดพลาด นำดูสวยงามไปทุกอย่าง คือมันไม่ค่อยผิดพลาดเนื่องจากจิตนี้มีภาวนามีหลักใจหลักใจก็ต้องมีสติ มีสติก็ต้องมีปัญหาแนบกันไป นี่ละหลักพุทธศาสนาให้สมบูรณ์แบบต้องให้มีทาน ศีล ภาวนา หรือศีล สมาธิ ปัญญา นั้น หลักของพุทธศาสนา แล้วก็ปรีชาปฏิบัติ ปฏิภาณ มีการศึกษาเล่าเรียนแล้วเพื่อปฏิบัติ แล้วมาปฏิบัติปรากฏผลขึ้นมา นี่สมกับเจตนาของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนสัตว์

เดี๋ยวนี้มันไม่ค่อยมีนะ ศาสนาของพระพุทธเจ้าไม่ได้เต็มบาทเต็มเต็งนะ ขาดบาทขาดตาเต็งชาวพุทธเราละ ไม่ค่อยเต็มบาทเต็มเต็ง ให้เต็มบาทเต็มเต็ง ให้มีทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งภาวนา ถึงเชือกเส้นเล็ก ๆ มันก็เต็มเม็ดเต็มหน่วยของมัน เส้นใหญ่ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย ๓ เกลียว พันใส่กันแล้ว ๓ เกลียว เส้นเล็กก็เต็มเหนียว เหมือนเด็ก เด็กก็เต็มบาท ผู้ใหญ่เต็มบาท เต็มไปตาม ๆ กันเลย ถ้ามีครบ เด็กก็อวัยวะครบแล้วนั้น เต็มเด็กแล้ว ผู้ใหญ่ก็อวัยวะครบเต็มผู้ใหญ่แล้ว อันนี้เชือกเส้นเล็ก ๆ ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วยของเชือกเส้นเล็กเส้นใหญ่อย่างนี้ มันขาดไปสักเกลียวใดเกลียวหนึ่งเชือกก็ไม่เต็มบาทเชือกไม่เต็มเต็ง เนอะ

คนเราขาดศาสนา ศาสนาขาดทาน ศีล ภาวนา ขาดอันใดอันหนึ่ง ยิ่งขาดภาวนาด้วยแล้วยิ่งขาดใหญ่เนอะ ขาดบาทขาดตาเต็ง ภาวนาไม่ค่อยมี เราจึงได้รื้อฟื้นขึ้นมา ถ้ารื้อฟื้นภาวนาขึ้นมา ต่างคนต่างภาวนาแล้วต่างคนต่างจะรู้จะเห็น แล้วศาสนาจะเกิดขึ้นในบุคคล ๆ ผู้มีธรรมคือภาวนาเป็นพื้นฐานนั้นแหละ แล้วศาสนาเจริญที่นั่นนะ โลกนี้ร่มเย็นถ้ามีแต่คำพูดมาว้อ ๆ มาอวดน้ำลายกันไม่มีความร่มเย็น มันก็มีเหมือนกับคนมีกิเลสทั่ว ๆ ไป คนมีธรรมก็ตาม คำว่ามีธรรมคือเรียนธรรมก็ตาม แต่ใจไม่เป็นธรรมก็ไม่เกิด

ประโยชน์อะไร เรายิ่งกว่าเขาผู้ไม่เรียนเสียอีก วันนั้นก็เอาเท่านั้นแหละนะ พุดไปพุดมารู้สึกเหนื่อย ว่าไม่มากมันก็มากอยู่นะ

เราไม่ค่อยสบาย เมื่อวานกับวานขึ้นไม่ถ่ายเลยเสียบเลย เสียบๆ ไปทุกอย่างไม่ปรากฏ วันนี้(ฉัน)อาหารค่อยดีขึ้นๆ เวลานั้นกำลังเร่งรีบ เร่งรีบทั้งทองคำเร่งรีบทั้งดอลลาร์อะไรก็ไปตามๆ กันนั้นแหละเพื่อจะเข้าคลังหลวงในวาระสุดท้าย

ให้พร อัจฉิต์ ปตฺถิต้าๆ

ทองคำเมื่อวานนี้ได้ ๑ กิโลฯ ๓ บาท ๓๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐๑ ดอลลาร์ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วนั้น ๙,๑๒๕ กิโลฯ นั้นแหละที่ขาดอยู่ทั้งหมดนี้ เป็นพลังของเราที่จะเอาเข้าในคราวนี้ มันก็ขาด ๘๐๐ กว่า ๗๐๐ กว่า ขาดลงมาเรื่อยๆ ง่ายๆ ลงมานี้ เดี่ยวนี้ขาดไม่มากนัก ดอลลาร์ก็เหมือนกันขาดไม่มาก ย่นเข้ามาๆ มีเท่านั้นแหละ

วันนี้ท้องก็เสียบ คอยดูมันจะเป็นอะไร วันนี้ฉันจ้งหันได้มากกว่าทุกวันนี้นะ เมื่อวานวานขึ้นไม่ค่อยได้ บังคับ วันนี้ไม่ค่อยบังคับมาก หากมี มีฝืนหากไม่ฝืนมากเหมือนทุกวัน

อ้าว ภาวนาดีๆ มีอะไรมาเล่าให้หลวงตาฟัง หลวงตาอยากฟังเสมอเรื่องภาวนา มันจะพิสดารมากนะภาวนา ไม่ได้เหมือนอะไรนะ เรื่องภาวนา ผลของการภาวนาพิสดารไปโดยลำดับลำดับ สิ่งไม่เคยรู้ รู้ สิ่งไม่เคยเห็น เห็นขึ้นมารู้ขึ้นมา คนเราเมื่อมันรู้มันก็พุดได้ละซิ แดกออกเรื่อย ๆ อย่างที่เขาพุดเมื่อเข้าวานนี้เห็นใหม่ละ อย่างนั้นแหละ ความรู้มันเป็นความรู้เกิดขึ้นจากตัวเองๆ ไม่ได้ไปหาเรียนจากใคร มันหากเป็นขึ้นมาๆ เป็นขึ้นมาอะไรมันก็พุดได้ๆ อย่างที่เคยเล่าให้ฟัง เป็นแซมเปียนต่อยกับพ่อแม่ครูจารย์ เข้าใจใหม่อย่างนั้นแหละเวลามันเป็นขึ้นมาแล้ว ชัดกันเปรี้ยงๆ เลย ถ้าเป็นภาษาตลก อย่างเราเรียกว่า โห ไอ้บ้านี้ จะว่างั้นแหละนะ ไอ้บ้านี้มันรู้แล้วว่าที่นี้ ท่านไม่ได้ว่าอะไรกับเรานะ ว่าเราจะทำอะไรกับท่านนี้ไม่มี เห็นเราอาจหาญผิงๆ ขึ้นมานี้ ท่านก็คงยิ้มๆ อยู่ภายใน ท่านก็นิ่งเราก็อึ้งเต็มลายของเราที่พิจารณาว่ามันรู้อย่างไรมันเห็นอย่างไรๆ นี่มันอาจหาญละซิ แต่ก่อนขึ้นไปหาท่านไม่ว่าองค์ใด ธรรมดาครูบาอาจารย์กับลูกศิษย์ลูกหา ขึ้นไปมันเหมือนผ้าพับไว้ เป็นอย่างนั้นเหมือนกันหมด

เราขึ้นไปก็กริยาก็เหมือนผ้าพับไว้แหละ พอบทเวลาขึ้นเวทีเจอกับท่านนี้เสียงลั่นเลยเชียวนะ มันเป็นขึ้นมาจะว่ายังไง ท่านก็นิ่งฟัง มีแต่อดขำไม่ได้เท่านั้นแหละ พุดภาษาตลกเราว่า โอ ไอ้บ้านี้มันรู้แล้วนะนี่นะ คงว่างั้นนะ ท่านก็ปล่อยให้เราพุดเต็มเหนี่ยว จากนั้นท่านก็ตบผางออกมา เราก็อึ้งหมอบฟัง เพราะพุดเรื่องผลของการปฏิบัติของเราเป็นอย่างนี้ๆ ผิดถูกประการใดก็มอบถวายท่านแล้ว ทีนี้ค่อยฟังท่านละซิ พอเราพุดจบภูมิของ

เราแล้วท่านก็เปรี้ยว ๆ ๆ มันก็เป็นกำลังใจอันหนึ่งให้ท่านเมตตา เป็นกำลังใจให้ท่านเมตตา
มาก ใสเปรี้ยว ๆ แน่อย่างนั้นแหละ เวลามันรู้มันเป็นอย่างนั้นนะ ชั้นใดภูมิใดมันจะเป็น
อย่างนั้นของมัน ผาง ๆ เลยแหละไม่มีรอใคร เพราะมันรู้ประจักษ์ ๆ ๆ ในจิต ถอดออกมา
จากความรู้ ๆ นี้เพียงภาคปฏิบัติของเรา มันรู้มากน้อยเพียงไร มันก็เป็นขึ้นมาอย่างนั้น ยิ่งรู้
เสียเต็มภูมิแล้วเป็นยังไง นี่พูดหาอะไร เอาละพอ ไปละที่นี้

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th